

Na gedachten

1 De

ontdekking.

Ik was altijd redelijk sportief actief en levenslustig en was graag een hardloper. Dat ik nu het wandelen heb ontdekt en dat ik daar veel plezier aan beleef samen met mijn wandelmaatje doet niets af aan het onrecht in het letselschaderecht. Vanaf 2014 ontdekte ik dat ik tijdens looptrainingen vrijwel geen lucht meer had en mijn conditie achteruit ging. Niet veel aan de hand dacht ik ik wordt ouder ben op leeftijd was tegen de 65 en een teruglopende conditie en lucht zal daar wel mee te maken hebben. Dacht ik. Ik hoefde in het verleden nooit naar een huisarts en schonk dus verder geen aandacht aan wat luchttkort. Gewoon wat meer trainen. Maar na 2015 kreeg ik andere klachten wat spierpijn in mijn schouders, nek, benen. Ik kon daarmee naar de fysiotherapeut zeiden mijn nu voormalige huisartsen. Echter fysiotherapie hielp niet en de stijfheid werd erger en erger. Ook ademtekort bij hardlopen wat inmiddels werd aangepast naar

wandelen voor zover dat ook nog ging. De huisartsen stuurden mij naar her en der, naar de cardioloog maar die kon niets vinden, de functie van het hart was prima. Ook werden allerlei onderzoeken gedaan naar geslachtsziekten omdat ik plasproblemen had. Maar ook, helaas, geen geslachtsziekten. En ook toen kwamen de voormalige huisartsen niet op het idee dat er wat anders aan de hand zou zijn. De neuroloog kwam er aan te pas en die vond ook niets.

2. De diagnose

Ik ging tijdens weer bloedonderzoekjes eens rondkijken op internet en ja hoor vond daar de relatie tussen het symptoom spierpijn enprostaatkanker. Ik was inmiddels 68 en viel overigens ook daardoor onder de doelgroep van mannen boven de 60 die hun PSA moeten laten meten op zoek naar prostaatkanker. De voormalige huisartsen hadden geen idee en dachten daar ook niet aan. Hoezo preventie ?